

چون محمد است اینک رشت ما عقده گیرده جموع عیبت اگر معمار در هر باشد
بنای انصاف را غماه کلی که تعمیر نمک دارد چو این دراب زر نگیرد دلیر بزرگ
اب نازش پاش عشق کن نیازش چو شیشه بر سنگ خور و سازش کسینش
چو شیشه که کز کوه کوه است همچون بوضع عیان چون ادا دارین بیجا بان تویم
باین رتبه و ادراشان چو چنین دامن گیر کرده قبول سر زمانه تعیین گشته
افت ست پلا چو شمع خاموش ترک سر کن ناموایت بسنگید نبوت امر لبت
معین مکنوف مراتب بال و ولایت حقیقت بهمی ستر پرده جلال فتم
هر چه معین باشد زحمت تاویل نیندند در کجا کجا مهکت با نامل صورت نیندند
زبانی بدل رقم خفیه میخوانی اسرارش زبانی میخوانی خلق ایستند است نو
نامطبوعه احمد در باب حق فقه اگر فقه علم میخوانی ن کرد ما عم درین خستنا مختار شرم
عدم نگیرد زحسک ذره جام گیرم بران شکو یکم نگیرد در آن دست کسیتی
کردون بخار خط اعتبارش کسی ز قدرت چه و انکار و کوه دست خود را فک نگیرد
درین فکر و خط غبارم بر هیچ کس مسرتی ندارم کال میزان اعتبارم ببرت آرز
تم نگیرد ز غرضه اعتبار کوی سر رسد است توان بودن که در دست این نفس
بها تیغ دو دم نگیرد نفس نخب زه نقش بسا ز نقش نگین بر آری که نام
اقبال با نیازی بهیچ نایر هم نگیرد نفی بی ادعایت ندارم حساب بجز غرور
مدرک با دماغت اخبر بر پنج نطق نگیرد باین درستی طبع غافل خطرات تا نیر
انفعالش چو سنگ در کاه مینا آری کرد و که نگیرد نه رفته از خود نماند

نقته

کف

یکداری

بناری

ایمان

ایمان معنی رفیه کان رسیدن که خاک ناکشته است درین ره سران نقش قدم
خیال ناختم ز زبان دوا اندازا بصد سبحان چو سازد آره در هر صحرای راه دور
صوم نگیرد قزیده اقبال همت ما فرو تینی عود بناری قنمشت سر بلندی الحاقستی
بدوش علم نگیرد اگر نیارم بز و نعت نیم بجانت خجالت کشتی غرامت کشیده
باری هر دو عالم بر پشت پای که ختم نگیرد دولت منظور بد بناری ز غفلت
آوارش بنسازی گرسر کز آن جلوه شر که راه م دار کشت است اینم که کجای نزار
این مکتب نغین که در دست انشا از سر زیدل بصطی کر نام او نوبی چو غبار
تایید زهی چه صحت از مبع فطرت نسیم لعل مهر عنوت ز بوی گل تا نوانی
لبس فدای تمهید کفایت کس سحر نیم در آمد از مر پیام کلزار وصل در بر
چونک رفیق ز خویش دیگر چه رنگ باشد بناز بوبت هوای سدر شوق
انظارم ز خاک کشتن چه باک دارم هنوز دارم و خط غبارم شکست ملک
آرزویت بختی هر طرف شایم همان چون دارد اضطرابم بزر بابت کربانیا
ایک کوه ام بگوبت ز کلفت ریش نخازد که چو خوش آفرده که پسنده چه ماه نو
نقش عام بندد دلیرک بر شد باب جویت بعینق تا نودول هوس هم بیالدار
خوار خسر هم رساست سر رشتة نفس هم بقدر را فک جویت
باین معضله بار در دم شکسته طبع دلم ز روم بلا نقاش شوق کوم
که جانشند حیرت بگوبت ز سجده جلالت او ز من چه ناز خرم کند سر من
که عاهد از جهله تریم عرق غنجد جمله خاک کوبت اگر بهارم تو آبیاز

سناری
دارد